

Tess
Gerritsenová

**HLAVNÍ
PODEZŘELÁ**

HLAVNÍ PODEZŘELÁ

**TESS
GERRITSENOVÁ**

**HLAVNÍ
PODEZŘELÁ**

PŘEKLAD

HORÁC VRCHLICKÝ

Název anglického originálu: Presumed Guilty

Český název: Hlavní podezřelá

Autorka: Tess Gerritsenová

První vydání: Harlequin Books, 1993

Překlad: Horác Vrchlický

Odpovědný redaktor: Ivana Čejková

Jazyková korektura: Dana Wotřelová

© 1993 by Terry Gerritsen

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla
nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books, S.A.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku
nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace obálce: Harlequin Books S.A. a iStock.

Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34a, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-6863-9 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-6864-6 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-6865-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Zavolal přesně v deset hodin večer. Ve stejný čas jako vždycky.

Miranda věděla, že je to on. Byla si tím jistá. Nikdo jiný než on to zkrátka být nemohl. Nikdo jiný jí s úderem desáté večer nevolal – to by musela být až moc velká náhoda. Věděla také, že když hovor nepřijme, bude telefon zvonit a zvonit a přivádět ji k šílenství.

Nedá jí pokoj.

Už teď cítila, jak v ní roste napětí. Přecházela po ložnici sem a tam a v duchu si opakovala: *Nemusím to zvedat. Nemusím se s ním bavit. Nic mu přece nedlužím. Vůbec nic mu sakra nedlužím.*

Telefon zmlkl.

V náhlém tichu zadržela dech a doufala, že tentokrát její bývalý milenec znova nezavolá, jako to dělal s železnou pravidelností, kdykoli se ho pokoušela ignorovat. Pokaždé jí dal jen tolik času, aby se mohla nadechnout, a pak se přístroj rozezněl znovu. Křičel na ni, aby ho zvedla, a ona mu nakonec podlehla.

Zatracený Richard, zaklela rozzlobeně. Copak s tím nikdy nepřestane?

Přála si, aby už konečně pochopil, že si z něj nedělala legraci. Že ho netahala za nos. Že myslela vážně každé slovo, které mu řekla.

Tak ne, zjevně to pořád nepochopil, zasténala zoufale, když telefon opět spustil.

Každé zazvonění jí drásalo nervy, jako kdyby přes ně někdo přejížděl smirkovým papírem. Tam a zpět, tam a zpět a takhle pořád dokola. Bylo to k zbláznění.

Miranda už to nemohla vydržet. Nedokázala ten zvuk déle snášet, protože jí způsoboval až fyzickou bolest. Mučil její nervy a řezal ji do uší. I když si dobře uvědomovala, že dělá chybu, nakonec se vzdala. Natáhla se po sluchátku a zhluboka se nadechla.

„Haló?“ zeptala se studeně.

„Chybíš mi,“ řekl Richard tichým hrdelním hlasem. V jeho šepotu zaznívaly všechny podtóny někdejší intimity, kterou spolu sdíleli.

„Nepřeju si, abys mi volal,“ odpověděla.

„Chtěl jsem tě jen slyšet.“

„Ale já tebe slyšet nechci, Richarde. Už mi nikdy nevolej, rozumíš?“

„Nemůžu si pomoci,“ povzdychl si. „Od rána myslím jenom na to, až zase uslyším tvůj hlas, Mirando. To jediné mi dává sílu přečkat den. Pochop to. Bez tebe si připadám jako nahý v trní. Ani v pekle by mi nebylo tak hrozně, jako mi je, když nejsi se mnou.“

V očích ji pálily slzy. Přerývaně se nadechla, ale z hrdla jí nevyšel ani hlásek. Mlčela.

„Nemůžeme to zkusit znovu?“ žadonil.

„Ne, Richarde. Nemůžeme.“

„Mirando...“

„Ne.“

„Prosím, dej mi ještě jednu šanci. Tentokrát to bude jiné. Slibuju.“

„Nikdy to nebude jiné,“ namítla Miranda stejně, jako to udělala včera, předevcírem a všechny dny od chvíle, kdy se s ním před měsícem rozešla.

„Ale ano, bude to jiné! Tentokrát –“

„Byla to chyba,“ skočila mu do řeči.

„Chyba?“ opakoval zvýšeným hlasem. „Jak něco takového vůbec můžeš říct?“

„Je to pravda,“ trvala na svém Miranda. „Byla to chyba od samého začátku.“

„Milovala jsi mě.“

„Richarde –“

„Pořád mě miluješ. Víím, že ano. Proboha, Mirando. Celý ten měsíc, kdy jsem tě v redakci víídal každý den, ale kdy jsem se tě už nemohl ani letmo dotknout, pro mě byl jedno velké utrpení. Pořád mi ale zůstávala nááďe, že si to rozmyslíš a budeme zase spolu. Jenomže ty mi teď chceš sebrat i tuhle nááďeji. Proč? Proč chceš dát výpověď? Byli jsme přece skvělý tým, ty a já.“

„Dívej se na to z té lepší stránky, Richarde. Když odejdu, aspoň nás dva už nebudeš muset řešit. Nebudeš muset... trpět. Znáš to. Sejde z očí, sejde z mysli.“

„Vezmi tu výpověď zpátky.“

„V žádném případě.“

„Roztrhám ji.“

„Jestli to uděláš, pošlu ti novou. Rozhodně ji nevezmu zpátky.“

„Prosím.“

„S tím nepočítej. Smiř se s tím, že je konec.“

Navždy.

Nastalo dlouhé ticho. Richard její slova zjevně nedokázal vstřebat. Ochromila ho, jako kdyby dostal ránu elektrickým proudem nebo facku.

Miranda se cítila euforicky i provinile zároveň. Byla vinna tím, že se konečně osvobodila a vymanila z jeho vlivu. Že se konečně postavila na vlastní nohy. Že byla konečně sama sebou – a nikoli v jeho vleku.

Že jsem si dovolila zase volně dýchat.

Po několika dlouhých vteřinách tiše zašeptal: „Řekl jsem jí to.“

Miranda mlčela.

„Slyšela jsi mě?“ zeptal se. „Řekl jsem jí to. Pověděl jsem jí o nás.“

„Na tom nezáleží.“

Už ne.

„Ovšemže na tom záleží!“ vybuchl Richard. V rozrušení mu začal přeskakovat hlas. „Udělal jsem to kvůli tobě. Kvůli *nám*. Dokonce jsem se sešel s právníkem a změnil jsem podmínky –“

„Richarde,“ přerušila ho Miranda znovu. Na rozdíl od něj mluvila pomalu a snažila se o klidný tón, ačkoli v jejím nitru to vřelo. „Nezáleží na tom, jestli jsi jí to řekl, nebo ne. Teď už v tom pro mě není žádný rozdíl. Je mi jedno, jestli jsi ženatý, nebo rozvedený. Já už tě prostě nechci vidět.“

„Ještě aspoň jednou.“

„Ne.“

„Přijedu za tebou. Teď hned –“

„Ne!“

„Ty se se mnou *musíš* setkat, Mirando!“

„Nemusím vůbec nic!“ zakřičela. Její klid se rozplynul jako pára nad hrncem.

„Nevzdám to.“

„Budeš muset.“

„Nevzdám se tě, Mirando,“ opakoval. „Ne po tom, co jsem obětoval.“

„Ty že jsi něco obětoval?“ opáčila sarkasticky. „To je zajímavé, protože já jsem celou dobu měla pocit, že jenom bereš. Úplně *všechno*.“

„Copak jsi mě před chvílí neposlouchala? Pověděl jsem jí o nás. Nic už nebude jako dřív.“

„To od tebe bylo velmi statečné,“ pokračovala Miranda v sarkasmu. „Povědět své ženě o nás až poté, co jsme se rozešli. A vlastně ani nevím, jestli ti můžu věřit. Nebylo by to poprvé, cos mi lhal. V jednom máš ale pravdu. Nic už nebude jako dřív.“

„Pro nás dva by to mohlo být mnohem lepší. Tohle je naše šance.“

„Před pár měsíci by to naše šance možná byla, jenomže je pozdě. Tenhle vlak ti ujel, Richarde.“

„Nechci to řešit po telefonu,“ namítl. „Musíme si promluvit osobně.“

„Ne, protože já to nehodlám řešit vůbec. Pochop konečně, že je konec.“

„Přijedu za tebou.“

„Ne.“

„Musím s tebou mluvit. Musím tě vidět.“

„Tys mě neslyšel?“ zvýšila Miranda hlas. „Kolikrát ti mám opakovat, že náš... románek je minulost? Už není žádné ty a já.“

„Za patnáct minut jsem u tebe.“

Telefon v její ruce oněměl. Miranda nevěřicně zírala na sluchátko, kterým měla chuť praštit o zeď. Chtělo se jí křičet a dostat ze sebe největší nával zlosti, ale neměla čas na otálení. Musela něco udělat, protože Richard za čtvrt hodiny zazvoní u jejích dveří a bude u nich stát tak dlouho, dokud ho nepustí dál.

Což nakonec udělá, protože jestli o něco nestála, pak to byly sousedské drby. A veřejné scény. Nenáviděla veřejné scény.

Zatraceně!

Už jen dvanáct minut a pak...

Pak se ta zeď, kterou si kolem sebe v posledních čtyřech týdnech vystavěla, zhroutí. Její obranný štít praskne, rozlomí se, a ona skončí v té samé pasti, ze které se jí tak těžce podařilo vyhrabat ven.

Nebylo to snadné. Ne, vůbec to nebylo snadné. Jestli Richard trpěl, když spolu po rozchodu museli pracovat, ona trpěla dvojnásob. Snažila se chovat profesionálně, byla zdvořilá, ve tváři udržovala uctivý výraz, když jí o něco požádal nebo spolu museli řešit něco pracovního, ovšem dalo jí to obrovskou práci.

Přesto to dokázala. Nepodlehla mu. Jenomže...

Jenomže v práci to bylo mnohem snadnější. Jestli se potkají u ní doma, nemůže si být jistá ničím. Nemůže si být jistá sama sebou.

Miranda nechtěla zpátky. Rozum jí říkal, že by to byla největší chyba v jejím životě.

Druhá největší, opravila se.

Největší chybou bylo, že si s ním vůbec začala. Že uvěřila jeho řečem, jak mu to s manželkou dávno nefunguje, a slíbům, že se s ní rozvede a začne nový život s ní. S Mirandou.

Deset minut.

Rozběhla se ke skříni, chňapla po lehkém svetříku a oblékla si ho. Nemůže tady zůstat a setkat se s ním tváří v tvář. Musí pryč, někam, kde ji nenajde.

Však ono ho nakonec to čekání přestane bavit a vrátí se domů do svého paláce na luxusní adrese – ke své krásné a elegantní manželce a dvěma čerstvě dospělým dětem. K rodině, kvůli které se jejich vztah nikdy nemohl posunout dál. Škoda, že to Mirandě nedošlo dřív. Než si s ním vůbec začala.

Byla to chyba. Největší chyba jejího života.

Vyšla na přední verandu a rychlými kroky se vydala dolů po Willow Street. Jak se vzdalovala od svého domu, kráčela pořád rychleji, až nakonec skoro běžela. Teď, před půl jedenáctou v noci, ulice naštěstí zela prázdnotou. Všichni její obyvatelé seděli ve svých obývacích pokojích pohodlně na pohovkách nebo v křeslech, dívali se na televizi nebo už se dokonce odebrali ke spánku.

Jak Miranda míjela domy svých sousedů, v rozsvícených oknech viděla koutkem oka siluety, jež se jí zdály docela pokojné. Tak pokojné, až jim záviděla.

Právě procházela kolem domu, kde se dvě už lehce shrbené siluety, ženská a mužská, krátce objaly.

V dalším z oken seděla rodina na jedné velké pohovce, před kterou blikaly záběry jakéhosi televizního pořadu. Mirandě se sevřelo srdce onou starou touhou být součástí milující rodiny. Pevnou součástí celku, který drží pohromadě a kde se každý může spolehnout na ty ostatní. Už dlouho snila o tom, jak rozdmýchává uhlíky ve vlastním krbu, kolem něhož se rodina schází po večeři, kterou Miranda s láskou uvařila. Její rodina.

Bláhový sen.

I její sousedé měli pravděpodobně své vlastní problémy, ale nikdo z nich alespoň neutíkal prázdnou Willow Street směrem na pláž, aby se schoval před bývalým milencem, který jí nejdřív nasliboval hory doly, jen aby jí později zlomil srdce.

Řekl jsem jí to. Pověděl jsem jí o nás.

Možná nelhal. Možná o nich své ženě nakonec skutečně řekl. Jenomže už bylo pozdě. Ona se rozhodla tuhle kapitolu svého života uzavřít a neměla v úmyslu se k ní vracet. Nikdy. Některé knihy by zkrátka člověk neměl číst dvakrát. Některé knihy je lepší zaklapnout a nechat je vzadu na polici, kde je postupem času přikryje prach.

Miranda se zachvěla zimou a přitiskla si ruce k hrudi. Od moře foukal studený vítr, a přestože to nebylo uprostřed srpna v Maine zrovna obvyklé, ve vzduchu byl cítit mráz. Nebyla si jistá, jestli se už připomíná pomalu se blížící podzim, nebo jestli to nějak souvisí s její rozmrzelou náladou.

Rozmrzelost bylo slabé slovo. Měla vztek. Zlobila se, protože byla vyhnaná z vlastního domova, třásla se zimou a nevěděla, kdy se bude moct vrátit do tepla.

Měla vztek *na něj*, protože ji neposlouchal, protože nebral na zřetel její přání a protože jí nechtěl dát pokoj, ačkoli mu jasně řekla, že je mezi nimi konec.

Je konec, Richarde. Už se nemůžeme vídat. Nechci se s tebou dál scházet.

A jeho odpověď?

Miranda se ušklíbala. Jeho odpovědi byly pravidelné telefonáty přesně v deset hodin večer, ve kterých se ji snažil přesvědčit, aby se k němu vrátila. Dnes zašel ještě o něco dál než obvykle. Rozhodl se, že přijede k ní domů, a jí nezbylo než odejít pryč, aby nepodlehla jeho lichotkám a neskončila s ním zase v posteli.

Studený vítr se jí dostal pod svetr i pod halenku a mrazil ji na kůži. Miranda přesto kráčela pořád dál. Neměla na vybranou.

Na Bayview Street zahrnula doprava a pokračovala směrem k moři. Do vnitrozemí se od něj valila hustá mlha, která stínila nebe i hvězdy na něm. Miranda do ní vešla a rázem pocítila ještě větší chlad než před chvílí. Z ulice zabočila na pěšinu, jež ji dovedla ke kluzkým žulovým schodům, po nichž sestoupila na kamenitou pláž. Nedaleko schodů se na pláži nacházela dřevěná lavička – Miranda ji v duchu považovala za *svoji* lavičku. Posadila se na ni, přitáhla si nohy k tělu, aby se zahřála, a zadívala se před sebe. Kdesi v dálce se ozývalo skřípání bójky a skrz mlhu probleskovalo nazelenalé světlo z nedalekého přístavu.

Teď už by měl být před jejím domem. Miranda uvažovala, jak dlouho asi bude klepat na dveře. Vydrží to, dokud nevyjde ze svého brlohu její starý soused,

pan Lanzo, zvědavý, kdo že se k ní tak pozdě dobývá? Nebo to Richard po chvíli vzdá a vrátí se domů ke své manželce a dětem?

Položila si tvář na kolena a snažila se z mysli vymazat obrázek šťastné rodiny Tremainových, který se proti její vůli zjevil v jejích představách. Richard svoji rodinu samozřejmě vymaloval ve zcela jiných barvách, než jaké nyní vnitřním zrakem viděla.

Spojení *šťastná rodina* rozhodně nepatřilo do jeho slovníku. Tvrdil, že se s Evelyn odcizili už před mnoha lety a že jediným důvodem, kvůli kterému se s ní doposud nerozvedl, jsou jejich dvojčata Phillip a Cassie a Richardova láska k nim. Teď bylo dvojčatům už devatenáct let. Byla dost stará na to, aby přijala pravdu o manželství svých rodičů a aby se dokázala vyrovnat s jejich rozvodem.

Přesto Richard s Evelyn ještě pořád sdílel jednu domácnost. Než se s ním Miranda rozešla, měl strach, jak Evelyn tak velkou životní změnu přijme – alespoň to tvrdil. Dělal si o svoji manželku starosti. Proto požádal Mirandu, aby mu dala trochu času, a ona mu vyhověla. Věnovala mu víc než trochu času.

Anebo to bylo pořád málo?

Možná stačilo ještě chvíli vydržet, tajně ho milovat a dál čekat, pomyslela si v duchu. A teď by nemusela utíkat z domu a choulit se na lavičce na pláži.

Nesmýsl. Miranda zvedla hlavu, zadívala se na klidnou hladinu oceánu a krátce a ironicky se zasmála.

Ne, nestačilo by ještě chvíli vydržet. Kdyby se s ním nerozešla, Richard by přicházel s dalšími a dalšími

výmluvami, proč spolu nemůžou být oficiálně. Jejich vztah byl od začátku odsouzen k zániku. Nyní to Miranda věděla s naprostou jistotou.

A kromě toho ji zklamal, což byl nakonec ten největší důvod, proč už s ním nemohla dál být. Zklamal ji lidsky. Byl jiným člověkem, než za jakého ho považovala.

Měla pocit, jako kdyby se probudila z dlouhého snu, který byl nejdřív příjemný, ale postupně se zakalil, až z něj zůstala jen nepříjemná pachuť na jazyku. Nebo jako kdyby se uzdravila z horečky, která zatemňovala její smysly. Poprvé po několika měsících viděla jasněma očima a dokázala rozumně uvažovat.

Bylo to příjemné. Velmi příjemné a velmi osvobozující. Její duše byla zase volná. Miranda na sebe mohla být konečně opět hrdá. Dokázala se vyhrabat z toho bahna, do kterého zabředla, když si začala románek se ženatým mužem. Teď zbývalo už jen jedno. Aby to Richard pochopil a přestal jí volat. Co její bývalý milenec udělá se svým životem dál, to už nebyla její věc. Ona měla v plánu zaměřit se na sebe a na svoji budoucnost. A Richard ať se zařídí po svém.

Usmála se a tiše vydechla.

Bójka v mlze zaskřípala.

Moje duše je znovu moje, blesklo jí hlavou. Pouze moje. A nikoho jiného.

Nitrem se jí rozlil klid, jaký necítila téměř rok. Od začátku svého románu s Richardem musela svádět nějaký boj. Zápolila s vlastním svědomím, s Richardovými věčnými sliby a pomyslně, na dálku, bojovala

i s jeho rodinou. Nakonec její boj neskončil, jak si kdysi představovala, ale přesto se cítila jako vítěz. Měla zpátky svoji duši a svůj život. Opět držela otěže pevně v rukou a bylo jen na ní, jakou cestou se vydá dál.

Zvedla se z lavičky a zamířila zpátky domů. Doufala, že Richarda už přestalo bavit klepání na její dveře a že už bude pryč.

Spletla se.

Dva bloky od jejího domu, u křižovatky Willow Street a Spring Street, stál Richardův modrý Peugeot. Bez řidiče. Když ho Miranda míjela, váhavě se u něj zastavila a nahlédla dovnitř. Interiér vozu jí byl až důvěrně známý. Potahy na sedadlech z ovčí kůže takřka cítila na prstech rukou a na holé kůži stehen.

Místo činu, pomyslela si. Náš první polibek se odehrál právě zde. V tomhle autě mě vozil na naše dostaveníčka za město nebo na pláž na druhý konec ostrova. Tady mi sliboval společnou budoucnost. A já hloupá jsem mu věřila. Zaplatila jsem za to. Teď je řada na něm.

Odvrátila hlavu od potahů z ovčí kůže a pokračovala k domu. Když kráčela po chodníčku k opuštěné přední verandě, uvědomila si, že ve spěchu zapomněla zamknout dveře. Richard na ně nemusel moc dlouho klepat. Stačilo, aby vzal za kliku a vešel dovnitř, což také zjevně udělal. Její úprk na pláž byl zbytečný, protože její bývalý milenec na ni teď čeká uvnitř. Nebyla šance, že by se mohla vyhnout dalšímu rozhovoru, o který nestála. Richard byl schopný tu na ni čekat klidně až do rána.

Miranda zaskřípala zuby a položila ruku na kliku. V obývacím pokoji se svítilo, ovšem Richarda nikde neviděla.

„Richarde?“ zeptala se do ticha.

Nikdo jí neodpověděl.

Vůně kávy ji nasměrovala do kuchyně. Na kuchyňské lince stál poloprázdný šálek a jedna ze zásuvek zela dokořán. Miranda ji prudce zavřela.

Zatraceně, Richarde. Pozval ses dovnitř a chováš se tu, jako kdyby ti to tady patřilo. Na to nemáš žádné právo, rozumíš? Už ne.

Popadla šálek a zbytek kávy vylila do dřezu. Pár kapek jí při tom prudkém pohybu vyšpláchno na ruku. Káva byla vlažná, vlastně už skoro studená. Musel si ji udělat hned po svém příchodu.

Ale kde je teď?

Pokračovala chodbou kolem koupelny. Svítilo se v ní a z kohoutku kapala voda, což na ni mělo podobný účinek jako rozevlátý hadr na býka. Vešla do koupelny a vztekle utáhla kohoutky.

„Jak si dovoluješ sem chodit bez pozvání?“ zakřičela nahlas. „Na to nemáš právo! Slyšíš mě, Richarde? Tohle je můj dům. Mohla bych zavolat na policii a ohlásit, že mám v domě vetřelce. Zatknou tě za nedovolené vniknutí.“

Richard stále mlčel.

Miranda se otočila směrem k hlavní ložnici – k nejpravděpodobnějšímu místu v domě, kde mohl být, pokud se tedy neschoval v šatně nebo v komoře s haraburdím, aby ji z legrace vystrašil. Ale proč by něco takového proboha dělal?

Nesmysl. Musel být v ložnici a nikde jinde. Miranda si tím byla absolutně jistá.

Před jejími dveřmi se zastavila a nastražila uši. Nic neslyšela, avšak na chodbě se ještě vznášela vůně jejího sprchového gelu, který Richard během rychlé sprchy použil. Chvátal, aby jí stihl připravit *překvapení*, a tak nechal v kuchyni nedopitou kávu a neutáhl kohoutky v koupelně. Kam si asi myslel, že šla? Někam shánět víno, aby si udělali hezký večer?

Před pár týdny by to možná udělala. Jenomže teď byla zcela jiná situace.

Miranda zvedla ruku a zlehka se dotkla kliky. Věděla, co ji v ložnici čeká a s čím se bude muset potýkat, až vejde dovnitř. Richard bude ležet na její široké posteli, nahý, nepříkrytý a s úsměvem na tváři. Přesně takhle ho u sebe doma našla na své narozeniny. Tehdy mu podlehla. Byla zamilovaná až po uši a myslela si, že mají společnou budoucnost.

Vážně jsem byla tak pitomá?

Tentokrát to ale neudělá. Nepodlehne mu. Už ho nemilovala a ve společnou budoucnost také nevěřila. Vyhodí ho rovnou na ulici, oblečeného nebo ne. Jestli ho někdo ze sousedů uvidí, tak ať. Jí na tom už nezáleželo.

Nadechla se a vzala za kliku. V ložnici se nsvítilo, ale i ve tmě viděla na posteli obrys těla. Sáhla po vypínači a rozsvítila.

Richard ležel na posteli, přesně jak předpokládala. Ruce měl roztažené a nohy zčásti zapletené do příkrývky. Podle očekávání byl nahý, ovšem neusmíval se. Ve

tváři se mu zračil strnulý výraz hrůzy, jako kdyby zamrzl v čase. Ústa, otevřená dokořán v tichém výkřiku, jí připadala jako černá jáma, bezedná a děsivá. Ve skelných očích se mu odrazil obraz věčnosti.

Zmuchlané prostěradlo pod ním bylo nasáklé tmavě červenou krví. Krev se rozlévala až k okraji postele, kapala pomalu na podlahu a přerušovala jinak hrobové ticho, jež v ložnici panovalo.

Miranda netušila, jak dlouho stála u dveří a bez dechu zírala na výjev před sebou. Když se jí konečně podařilo udělat dva kroky směrem k posteli, předpadla ji nevolnost. Ohnula se v pase, klesla na kolena a začala zvracet. Po několika vteřinách nebo možná minutách si otřela ústa rukou a zvedla hlavu. Zrak jí padl na nůž na podlaze. Na dlouhý kuchyňský nůž.

Na okamžik zavřela oči. Nepotřebovala se dívat dvakrát, protože nůž poznala. Měl třiceticentimetrovou čepel, ostrou jako břitva, a ona věděla přesně, kde ho vrah našel. V zásuvce v její kuchyni.

Patřil jí. Byl to její nůž. Musely na něm být otisky jejích prstů.

A teď se na něm leskla Richardova krev.

Chase Tremain seděl za volantem celou noc. Jel bez přestávky přibližně od půlnoci až do časných ranních hodin. Společníkem mu bylo pouze chraplaví rádio, když nepočítal pravidelný rytmus kol vozu a kužel světlometů ozařujících krátký úsek silnice přes ním. Všechno ostatní se utápělo ve tmě. Dokonce i jeho vlastní myšlenky.

Měl pocit, že pluje ve vzduchoprázdnu a prožívá zlý sen. A až se ráno probudí a znovu vyjde slunce, noční můra se rozplyne s prvními paprsky a všechno bude jako dřív. Sen byl však neodbytný a v jeho hlavě jako kolovrátek zněla jedna jediná věta.

Richard je mrtvý. Richard je mrtvý.

„Richard je mrtvý.“

Chase jeho vlastní hlas překvapil a dokonce trochu vyděsil. V nočním tichu zněl cize, jako kdyby nepatřil jemu, ale někomu cizímu. Vetřelci, který se kdovíjak dostal do prostoru jeho auta. Nebo do jeho hlavy.

Podíval se na hodinky. Byly čtyři ráno. Někde v probouzejícím se dni před ním ležela hranice mezi státy New Hampshire a Maine, kam měl namířeno.

Kolik hodin ještě? pomyslel si. Kolik mil zbývá do konce téhle bezútěšné cesty?

Uvažoval, jestli je venku zima a jestli už je ve vzduchu cítit slaná vůně moře. Od okamžiku, kdy se posadil za volant, páchla kabina vozu pořád stejně. Připadal si jako ve vězení nebo v temné hrobce, což byla vzhledem k okolnostem poněkud morbidní představa. Natáhl ruku před sebe a vypnul rádio.

Richard je mrtvý.

Vetřelec v jeho hlavě byl neodbytný. Chase si v duchu opakoval ta tři slova znovu a znovu, pořád dokola. Poprvé zazněla v telefonátu před půlnocí, když mu volala jeho švagrová Evelyn, a od té doby se jich už Chase nedokázal zbavit.

Evelyn se žádným způsobem neobtěžovala zmírnit jejich dopad. Pronesla je bez varování, rychle a stručně.

Žádné okolky, žádné nejisté odkašlávání a chození kolem horké kaše. Nevyzvala ho dokonce ani k tomu, aby se raději posadil. Ne, nic takového. Pozdravila ho a svým typickým zastřeným hlasem mu oznámila, že jeho starší bratr zemřel.

„Richard je mrtvý,“ řekla. „Byl zavražděn. Rukou ženy...“

A pak, po dalším krátkém nádechu, dodala: „Potřebuju tě tady, Chasei.“

Nic podobného nečekal. Chase stál už roky stranou. Nikdo z rodiny jeho staršího bratra se nezajímal, jak se má, natož aby ho *potřeboval*. Chase si ani nevzpomínal, kdy naposledy mu někdo z nich zavolal.

Proč by to ostatně dělali? Chase byl tím, kdo se rozhodl odejít pryč, a podle toho se k němu chovali. Pro Richarda byl mladším bratrem s trapnou minulostí. Chase vyvrhel. Chase černá ovce. Chase se znamením hanby na čele. Pitomec Chase.

Pitomec Chase, opakoval si v duchu hořce.

Při těch myšlenkách zavrtěl hlavou a setřásl ze sebe pavučiny spánku, jež se kolem něj omotávaly a hrozily, že ho polapí do pastí. Pro jistotu ještě otevřel okénko a nadechl se studeného vzduchu, ve kterém byly konečně cítit borovice a oceán. Vůně Maine. Znamenalo, že se blíží k domovu.

Staré známé pachy mu zbystrily smysly a přenesly ho jako mávnutím zpátky do dětských a chlapeckých let. Oživily v něm vzpomínky, dobré i špatné, příjemné i nepříjemné. Minulost se mu v mžiku vrátila, jako kdyby neskončila před mnoha lety, nýbrž před

pouhými pár měsíci nebo dokonce týdny. Všechno bylo zpátky a on byl zase klukem, který má celý život před sebou.

Vybavoval si, jak šplhal po skalách na severním pobřeží, kde měli letní chatu, a jak se mu ostré kameny zadíraly do dlaní, ale on se nevzdal, dokud se nedostal až na vrchol. Vzpomínal na to, jak se během odlivů brodil v mělké vodě mořskými řasami a sbíral mušle do plechového kyblíku. I teď po letech slyšel, jak krátce zařinčely, když je hodil na dno. Pamatoval si na sténání a skřípání bójek, na křik racků i na mlhu, která se v chladných dnech valila z moře na pevninu. Tohle všechno se mu vrátilo v jediném okamžiku, když stáhl okénko a vpustil do kabiny vozu ostrý mainský vzduch.

V těch dávných časech dětství si ještě s Richardem rozuměl – nebo si to alespoň myslel. Jeho starší bratr pro něj byl kdysi nedostižným vzorem, kterému se chtěl podobat. Chase ho považoval za toho nejodvážnějšího, nejchytřejšího, nejlepšího bratra, jakého mohl mít. Pak ale dospěl a začal si všimnout věcí, které mu dřív unikaly. Richardova svatozář postupně hasla, až nakonec Chase uviděl jeho pravou povahu. Richard pro něj přestal být nedostižným vzorem. Měl své špatné stránky a slabosti. Příliš mnoho slabostí.

Byl zavražděn. Rukou ženy...

Druhá část Evelynina sdělení Chase nepřekvapila. Ženy patřily mezi Richardovy slabiny a nakonec na to zjevně doplatil.

Zatímco Chase pokračoval ke svému cíli, přemýšlel, jaký motiv Richardova vražedkyně měla. Co ji přimělo

k tomu, aby zabodla do jeho hrudi kuchyňský nůž? Hněv? Žárlivost? Šlo o zločin z vášně?

Chase mohl jenom odhadovat, co se asi odehrálo. Richard měl aférku, které se patrně zvrtila. Možná se do něj jeho milenka zamilovala až příliš a žárlila na Evelyn. Nebo na další milenku, za kterou se ji Richard chystal vyměnit, což by nebylo zdaleka poprvé v jeho životě. Oznámil jí, že se s ní rozchází a ona neudržela nervy na uzdě. Vyčetla mu, že jí lhal, že ji jen využil, že zmařil její sny a naděje, a nakonec v záchvatu zuřivosti popadla nůž a...

Richard je mrtvý.

Chaseovy rty se zkroutily do úšklebku. Nechtěl si představovat bratrovo mrtvé tělo. Dost dobře si ale uměl představit ženu, jejíž rukou – údajně – Richard zemřel. Bezpochyby vypadala jako většina žen, které proplouly Richardovým životem. Byla atraktivní, velmi atraktivní, ale zároveň na ní muselo být něco trochu...

Trochu zoufalého. Nebo přinejmenším trochu zvláštního. Jeho starší bratr by patrně použil slovo osobitého, pokud by byl ještě naživu, ovšem v takovém případě by teď Chase neseděl v autě a nejel do Maine. Jeho a Richardovy cesty se rozešly už před dlouhou dobou. Určité pouto mezi nimi ale zůstalo. To nemohl Chase popřít. Přes všechny odlišnosti a neshody byli bratři. Sdíleli společné vzpomínky a kus života prožili vedle sebe.

Když Chase Richarda ještě obdivoval a vzhlížel k němu, trávili spoustu času venku. Během líných

nedělních odpolední lehávali v loďce, která je unášela po zátoce, schovávali se za vlnolamy na pláži, aby nemuseli domů, a v noci se pod peřinou chichotali bláznivým nápadům, s nimiž jeden nebo druhý přicházel.

Zažili spolu hodně dobrého, na co Chase rád vzpomínal. Mrzelo ho, když se jejich vztah začal kazit. Jejich poslední spor byl nepřijemný a divoký, ale přesto Chase nepřestával až do včerejší noci doufat, že se jednou usmíří a budou zase přátelé. Jednou...

Měli před sebou přece spoustu času, a tak ani jednoho nic nenutilo spěchat. Nechávali věci plynout, až to za ně nakonec vyřešil někdo jiný. A teď už bylo na nápravu pozdě. Z oné spousty času nezbylo vůbec nic. Jen oči pro pláč, jak by řekla jejich matka.

Chasem projel vztek tak prudký, až ho sevřelo na hrudi. Zlobil se na sebe i na Richarda. Propásli svoji šanci na usmíření. Žádnou další už nedostanou. Ani jednu jedinou. Chase už nebude mít příležitost se staršímu bratrovi podívat do očí a říct mu: *Záleží mi na tobě. Pamatuješ si na to, když jsme si jako kluci slibovali, že budeme vždycky držet při sobě?*

K tomu nikdy nedojde. Chaseova cesta k Richardovi se včera před půlnocí uzavřela. A nebylo žádné síly, jež by ji mohla znovu otevřít. Tohle byl konec. Definitivní konec.

Silnice, která teď vedla přímo na východ, se před Chasem rozpila ve sluneční záři a v slzách, jež mu zalily oči. Zamrkal, ale nezastavil. Sevřel volant pevněji a pokračoval dál.

V deset hodin dopoledne dorazil do přístavního města Bass Harbor a v jedenáct už stál na palubě trajektu *Jenny B*, který ho vezl přes zátoku na rodný Shepherd's Island. Pro Chase to byl nejtěžší úsek cesty. Držel se rukama zábradlí, nastavoval tvář větru a snažil se zhluboka dýchat, aby zaplašil tak dobře známou nevolnost, která mu zvedala žaludek, až v ústech cítil nakyslý pach. S každou další vlnou, přes kterou se *Jenny B* přehoupla, mu bylo o něco hůře a on se nemohl dočkat, až ucítí pod nohama zase pevnou zem.

Zatracená mořská nemoc, pomyslel si v duchu.

V rodině námořníků byl Chase snad jediným suchozemcem, který dával přednost pevnině před mořem. Na rozdíl od Richarda, pochopitelně. Ten se na moři cítil jako ryba ve vodě a snad nikdy nepocítil nevolnost, ať už byly vlny jakkoli divoké. Všechny jachtařské závody od dětských let vyhrával právě Chaseův starší bratr. Uměl to na všech typech lodí. Jachty, katamarány, šalupy, fregaty... Chase ani pořádně nevěděl, v čem se liší, ovšem Richard věděl o lodích skoro všechno.

Chase se mu v jachtaření nemohl vyrovnat, ani kdyby se naučil všechny odborné termíny nazpaměť. Mořská nemoc mu to nedovolila. Zvládal nanejvýš pramici na jezeře, ale mořské vlny byly na jeho žaludek příliš.

Jenny B konečně dorazila do přístavu. Chase se s úlevou nadechl. Téměř okamžitě se mu udělalo lépe a žaludek se začal zklidňovat.

Vrátil se k autu, posadil se za volant a čekal, až na něj přijde řada. Před ním stálo osm vozů, které pomalu

vyjížděly po rampě. Když mu dal zřízenec pokyn, že je může následovat, zařadil rychlost a sešlápl plyn. O chvílku později už projížděl starými známými místy svého dětství a dospívání.

Překvapilo ho, jak málo se ulice a domy na nich změnilly – až na to, že mu všechno připadalo mnohem menší a o něco ošuntělejší, než jak si pamatoval. Jinak měl ale pocit, jako kdyby se na ostrově zastavil čas. Na Sea Street minul staré známé pekařství, projel kolem banky, kavárny a malého supermarketu s potravinami, až konečně narazil na drobnou změnu. Na místě drogerie se nyní nacházelo knihkupectví a obchod s potřebami do domácnosti nahradila realitní a cestovní kancelář. Chase předpokládal, že největší zájem bude o prázdninové domy a chatky. Jestli něco na ostrově zůstávalo stejné, pak to byli turisté.

Zahnul na Limerock Street. Po jeho levé ruce sídlily redakce deníku *Island Herald* – ve stejné cihlové budově jako vždycky.

Chase uvažoval, co všechno se asi změnilo uvnitř. Vybavoval si do detailu, jak to v budově vypadalo, když tam chodíval jako chlapec. V mysli mu utkvěly odřené stoly s psacími stroji, které už dávno jistě vystřídala mnohem modernější technika. Na stěnách visely staré tabule oblepené fotografiemi, vzkazy a nejrůznějšími výstřižky, ale také portréty bývalých majitelů a vydavatelů, z nichž každý nesl jméno Tremain. *Island Herald* byl rodinný podnik, který po jejich otci převzal Richard a vládl mu až do své smrti.

Kdo se na jeho židli asi posadí po něm? Evelyn?
Nebo snad jedno z dvojčat?

Chase nechal cihlovou budovu za sebou a pokračoval dál. Na konci ulice zabočil na Chestnut Hill a vydal se na vrchol nejvyššího kopce na ostrově, na němž sedělo jako klenot staré sídlo Tremainů.

Nebo spíš jako ropucha na prameni, blesklo Chaseovi pobaveně hlavou.

Honosný dům se spoustou nevkusných věžiček mu spíš než drahokam vždycky připomínal kýčovitý svatební dort. Jak se k němu ale blížil, zjišťoval, že někdejší dortově žlutá barva domu vybledla, nebo ji možná Richard nechal přetřít na modernější betonově šedivou. Svatební dort na vrcholu kopce teď působil dojmem prošlého a poněkud zvadlého zboží a Chase si s překvapením uvědomil, že krémově žlutá se mu přece jenom líbila o něco víc.

Zaparkoval, vzal si ze zavazadlového prostoru cestovní tašku a po úzkém chodníku zamířil nahoru k domu. Jen o chvíli později se otevřely vchodové dveře a na verandě se objevila jeho švagrová Evelyn.

„Chasei,“ vzlykla, když došel až k ní. „Ach, Chasei, díkybohu, že jsi konečně tady.“

Náhle mu padla do náruče. Chase položil tašku vedle sebe a opětoval její objetí. Evelyn si mu opřela hlavou o hrud. Ramena se jí otřásla v tichém pláči. Neodtáhl se. Nechal jí tolik času, kolik potřebovala. Od vraždy jejího manžela neuplynul ještě ani celý den a Chase chápal, jak těžké to pro ni musí být.

Když nakonec Evelyn zvedla hlavu a podívala se na něj, zjistil, že má stále tytéž zářivě zelené oči, jaké

vždycky mívala. Ani jejich lehce udivený výraz se nezměnil. Teď se však utápěly v slzách. Její napuchlý obličej, načervenalý nos a šmouha řasenky na lícni kosti prozrazovaly, že celou noc proplakala. Nezakryla to ani slabá vrstva make-upu. Jeho krásná švagrová vypadala jako hromádka naštěstí. Takhle zničenou ji Chase snad nikdy v životě neviděl.

„Věděla jsem, že nás nenecháš na holičkách a přijdeš,“ zašeptala a zastrčila si za ucho pramínek medově blondátých vlasů, které jí sahaly na ramena.

„Sedl jsem do auta, hned jak jsi mi zavolala,“ odpovéděl Chase.

„Díky, Chasei. Nevěděla jsem, komu jinému bych...“ Zarazila se, potřásla hlavou a ustoupila o krok do zadu. „Chudáčku,“ zamumlala. „Musíš být po té dlouhé cestě unavený. Pojď dál, uvařím kávu.“

Vešli do haly. Chase měl pocit, jako kdyby právě vkročil do minulosti, tak málo se tady toho změnilo. Stejná dubová podlaha, stejné světlo, dokonce cítil stejnou vůni. Hlavou mu blesklo, že kdyby se otevřely dveře do matčina starého salonku, spatřil by útlou dámu, jak se hrbí nad svým psacím stolem a čmárá cosi ručně do poznámkového sešitu. Jeho matka psala všechny koncepty a články rukou. Nikdy se nenaučila psát rychle na stroji. Tvrdila, že takhle jí to jde mnohem lépe a že dobrý článek editor přijme, i kdyby byl napsán ve svahilštině.

S tímhle názorem se přišla coby ještě mladá a svobodná dívka ucházet o práci do *Island Herald*. A uspěla. Vydavatel a majitel novin nepřijal pouze článek,

ale získal také ji. Jako redaktorku a jako svoji ženu. O žádnou vášnivou lásku až za hrob ale nešlo – a pokud na samém začátku přece jenom ano, velmi záhy se z ní stalo praktické manželství.

„Ahoj, strýčku Chasei,“ ozval se odkudsi shora klidný mužský hlas.

Chase zvedl hlavu. Nahoře nad schody stál mladý muž a po jeho boku mladá žena.

Dvojčata? pomyslel si s údivem a sledoval, jak muž a žena scházejí dolů do haly. *Tohle přece nemůžou být Richardova dvojčata!*

Když je viděl naposledy, byli to dva pubertáci, neohrabaní, nejistí, už ne malé děti, ale ještě zdaleka ne dospělí. Teď měl před sebou úplně někoho jiného. Oba byli vysocí, blondatí a štíhlí, ale tím jejich podobnost končila. Phillip se pohyboval půvabně, s elegancí Freda Astairea, zatímco Cassandra měla do Ginger Rogersové hodně daleko. Připomínala spíše odrostlé hříbě než tanečnici.

„Páni,“ pronesl Chase. „Nemůžu uvěřit, že tohle jsou Phillip a Cassie.“

„Dlouho jsi tady nebyl,“ poznamenala Evelyn.

Phillip přistoupil k Chaseovi a potřásl mu rukou. Obradně, spíše jako cizinci než jako strýci. Měl pevný stisk a štíhlou a jemnou dlaň. Dlaň džentlmena. Po Evelyn zdědil aristokratický vzhled a držení těla. Měl její rovný nos, vysoké lícní kosti a zelené oči.

„Strýčku Chasei,“ pronesl zasmušile, „je hrozné, co tě k nám zase přivedlo, ale jsem rád, že jsi tady.“

Chase na něj pokývl hlavou a obrátil se ke Cassie. Stačil mu jeden krátký pohled do její tváře, aby

pochopil, že spíš než divoká mladá klisna je jeho neteř zvědavá a velmi bystrá opička s nekonečnou zásobou otázek. Nejspíš by se jí nelíbilo, kdyby ji takto popsal nahlas, ale z jeho strany šlo rozhodně o kompliment.

Zvláštní, jak můžou být dvojčata odlišná, blesklo mu hlavou, zatímco studoval Cassieinu tvář.

Oproti aristokratickému bratrovi – dvojvaječnému dvojčeti – měla Cassie hrubší rysy. Velký nos, králíčí předkus a hranaté čelisti i čelo, které nedokázala zjemnit ani ofina. Co ho trochu znepokojovalo, byl melancholický výraz kdesi hluboko v jejích očích, který s největší pravděpodobností nevyvolala otcova smrt, nýbrž něco mnohem staršího. Například nějaké příkoří. Možná byla pro rodiče vždycky až na druhém místě, za okouzlejícím a charismatickým Phillipem. Nebo to mohl být pouze rys její osobnosti, který s ní zůstane navždy. Těžko říct.

Jak by mohl Chase vědět, co se v Cassie odehrává? Evelyn měla pravdu. Velmi dlouho tady nebyl. Takřka nic o neteři a synovci nevěděl.

„Ahoj, strýčku Chasei,“ pozdravila ho i ona, překvapivě klidným a pevným hlasem.

„Cassie,“ protáhla skoro káravým tónem Evelyn.

„Co je, mami?“

„Nemohla bys pozdravit Chase trochu... srdečněji?“

Dívka přistoupila k Chaseovi a krátce ho políbila na tvář. Pak se rychle vrátila na původní místo, jako kdyby se za tenhle falešný obřad náklonnosti styděla.

Chase se jí nedivil. Byl ve stejných rozpacích jako jeho neteř.

„Vyrostla jsi,“ plácl první, co ho napadlo.

„Jo. To se dětem obvykle stává.“

„Kolik vám s Phillipem teď vlastně je?“

„Devatenáct. Bude nám dvacet.“

„Takže jste už oba na vysoké?“

Cassie přikývla. Přes rty jí přelétl první náznak úsměvu. „Já studuju žurnalistiku na univerzitě tady v Maine,“ vysvětlovala. „Říkala jsem si, že v *Heraldu* teď asi bude třeba –“

„Phillip chodí na Harvard,“ přerušila dceru Evelyn. „Stejně jako chodil jeho otec.“

Cassiein úsměv zmizel dřív, než se stihl plně rozvinout. Vrhla na matku podrážděný pohled, pak se otočila a vydala se po schodech nahoru.

„Cassie, kam jdeš?“

„Musím si vyprat prádlo, mami.“

„Tvůj strýc právě přijel. Chováš se nezdvořile. Vrať se dolů.“

„Proč bych měla?“ utrousila Cassie přes rameno. „Ty ho zvládneš zabavit sama.“

„Cassie!“

Dívka se otočila a upřela na Evelyn dlouhý pohled. „Co je, mami?“

„Uvádíš mě do rozpaků.“

„To není žádná novinka.“

Evelyn se podívala na Chase. „Tak vidíš, jak to u nás vypadá,“ posteskla si. „Nemůžu počítat ani s podporou vlastních dětí. Jsem na všechno sama, Chasei. Se *vším*

se musím vypořádat úplně sama.“ Spolkla slzy a bez dalšího slova zamířila do obývacího pokoje.

Dvojčata si vyměnila pohledy. „Proč to pořád děláš, Cassie?“ zeptal se Phillip.

„Proč dělám *co*?“

„Ty víš, co mám na mysli. Pořád ji provokuješ.“

„Já jsem si nezačala, jestli sis nevšiml.“

„Cassie, copak ti jí není ani trochu líto?“

Dívka na schodech šklubla ramenem.

„Nemohla bys zkusit s ní vyjít aspoň teď?“ naléhal dál Phillip. „Pár dní se snad vydržíš chovat zdvořile, ne? Nic ti to neudělá.“

„Já se snažím,“ zamumlala Cassie. „Jenomže máti má dar mě pokaždé vytočit.“

„Zkus být prostě aspoň trochu milá.“ Phillip se na chvíli odmlčel. Pak dodal: „Dobře víš, že táta si vždycky přál, abyste spolu vycházely.“

Cassie si povzdychla. Pak rezignovaně sešla zpátky do haly a zamířila do obývacího pokoje za Evelyn.

Phillip potřásl hlavou a pousmál se na Chase. „To nic, strýčku Chasei. Jenom další epizoda báječné Tremainovy rodiny.“

„Takhle to je mezi nimi už dlouho?“ zajímal se Chase. „Mezi Evelyn a Cassie?“

„Roky, přinejmenším. Někdy mi připadá, že Cassie zůstala jednou nohou v pubertě.“

„Jestli máš pravdu, pak je naděje, že z toho vyroste,“ pokusil se Chase zmírnit dusnou atmosféru, která se po krátké výměně názorů mezi matkou a dcerou ještě vznášela v hale.

„Už by bylo načase. Člověk by si myslel, že po tom, co se v noci stalo tátovi, budeme všichni táhnout za jeden provaz. Místo toho nás to jenom víc oddálilo.“

Vydali se do salonu, kde Evelyn a Cassie seděly každá na jiném konci místnosti. Phillip se posadil do křesla mezi ně, patrně aby vyrovnával napětí a dělal jim jakéhosi prostředníka. Chase zaujal místo v rohu, na neutrálním prostředí.

Obývací pokoj, prozářený paprsky teplého srpnového slunce, vypadal stejně, jak si ho Chase pamatoval z dětství. Evelyn na něm nezměnila vůbec nic, ani jediný detail, za což jí byl v duchu vděčný. Nepřipadal si tu tolik cize, ačkoli to jeho domov už dávno nebyl.

„Cestou sem jsem projížděl kolem budovy novin,“ přerušil Chase ticho. „Zvenku se vůbec nezměnila.“

„Tady na ostrově se toho vůbec moc nemění,“ poznamenal Phillip.

„Všechno je pořád stejně vzrušující,“ ušklíbla se ironicky jeho sestra.

„Jaké jsou teď plány s *Island Herald*?“ zajímal se Chase. „Už jsi o tom přemýšlela, Evelyn?“

„Phillip převezme Richardovu pozici,“ odpověděla Evelyn. „Potřebuju ho mít tady. A jsem si jistá, že práci v novinách zvládne.“

Phillip vypadal zaskočeně. „Nejsem si jistý, že bych se měl posadit na tátovu židli, mami. Půjdu teprve do druháku. A měl jsem –“

„Tvému otci bylo přesně dvacet, když z něj dědeček Tremain udělal redaktora,“ přerušila syna Evelyn. „Nemám pravdu, Chasei?“

Chase přikývl.

„Takže není žádný důvod k obavám. Zvládneš to. Tím jsem si jistá.“

„Ale co škola?“

„Tu si můžeš dodělat i tak.“

Phillip nakrčil čelo. „Nemyslím si, že jsem v novinách nějak potřebný. Jill Vickeryová je přece řídí dobře. Nepotřebuje mě.“

„Jill je jenom šéfredaktorka. A navíc je to člověk zvenku. *Herald* potřebuje kapitána. Někoho, kdo bude mít poslední slovo a ponese hlavní odpovědnost.“

Cassie se předklonila. V inteligentních očích měla odhodlaný pohled. „Jsou tady ještě jiní, kteří by mohli převzít otcovo místo,“ řekla. „A kteří by to zvládli. Proč to musí dělat Phil?“

„Protože tvůj otec si vždycky přál, aby noviny vedl Phillip. A Richard věděl nejlépe, co je pro ně nejlepší.“

V místnosti se rozhostilo ticho, přerušované pouze tikotem hodin na křbové římse.

Evelyn si povzdychla a na chvíli schovala obličej v dlaních. Když hlavu znovu zvedla, zářivě zelené oči se jí leskly. „Panebože,“ zamumlala. „Nemůžu uvěřit, že tady vážně sedíme a bavíme se o tom, kdo nastoupí na Richardovo místo. Přitom tu ještě včera byl s námi.“

„Dříve nebo později o tom tak jako tak budeme muset mluvit,“ řekla Cassie. „I o spoustě dalších věcí.“

Evelyn mlčky přikývla.

V hale zazvonil telefon.

„Vezmu to,“ prohlásil Phillip a zvedl se z křesla.

Evelyn si přitiskla ruce na spánky. „Vůbec mi to nemyslí,“ zašeptala. „Nejsem schopná řešit, co a jak bude. Kdybych tak mohla...“

„Stalo se to teprve včera v noci,“ pronesl Chase jemně a konejšivě. „Chvíli potrvá, než se dostaneš z šoku. Není kam spěchat.“

„Pohřeb,“ vyhrkla Evelyn. „Budeme muset zařídit pohřeb, ale jak to uděláme, když...“ Polkla. „Zatím mi prý nemůžou povědět, kdy nám vydají... Tělo. Nechápu, co na něm chtějí zkoumat. Copak to není jasné? Není, sakra, zřejmé, co se stalo?“

„To, co vypadá na první pohled jasně, nemusí být vždycky pravda,“ odvážila se poznamenat Cassie.

Evelyn se obrátila na dceru. „Co tím myslíš?“

Cassie nestačila odpovědět, protože se do pokoje vrátil Phillip. „Mami? To byl Lorne Tibbetts.“

Evelyn si znovu povzdychla. „Lorne Tibbetts?“ opakovala. „Co chtěl?“

„Mluvit s tebou. Máš se za ním stavit.“

Zamračila se. „Kdy?“

„Co nejdříve. Hned.“

„Nemůže to počkat? Alespoň do zítřka? Phillipe, zavolej mu a pověz mu, že se na to teď necítím.“

„Mami, nebude lepší to mít za sebou?“ navrhl Phillip. „Zítřka na tom nebudeš o nic lépe.“

„Tak dobře. Zajedu za ním. Máš pravdu, Phillipe. Nač to odkládat?“

„Prý tě dlouho nezdrží. Jen se potřebuje zeptat na pár věcí.“

Evelyn se otočila k Chaseovi. „Sama to nezvládnou,“ řekla tiše. „Pojedeš se mnou, Chasei, vid’?“

Chase neměl tušení, kam by měl s Evelyn jet, ani kdo je Lorne Tibbetts. Navíc byl unavený, a jestli po něčem toužil, pak po horké sprše a dlouhém spánku. Věděl však, že sprcha a postel budou muset počkat. Nemohl nechat Evelyn na holičkách. Ne teď.

„Samozřejmě, Evelyn,“ odpověděl nahlas a zvedl se ze židle. „Doprovodím tě, kam si budeš přát.“

„Díky, Chasei.“

Evelyn rovněž vstala a natáhla se po kabelce. Chvilu v ní něco hledala, až vytáhla klíčky od auta. „Mohl bys řídit?“ požádala svého švagra. „Já jsem na to moc rozrušená. Nesoustředila bych se.“

Chase si od ní vzal klíčky. „Kam pojedeme?“ zajímal se cestou ven z domu.

Jeho švagrová si třesoucíma se rukama nasadila sluneční brýle a její uslzené zelené oči se ztratily za velkými tmavými skly.

„Na policii,“ odpověděla.

DRUHÁ KAPITOLA

Místní policejní stanice se nacházela v bývalém obchodě se smíšeným zbožím. V průběhu let se prostory obchodu rozčlenily do spousty malých kanceláří, které připomínaly domky pro hobity. Už samotná vstupní hala s recepčním pultem působila nepřehledně a stísněně.

Chase si na stanici pamatoval jinak. V jeho dětských očích to bylo hrozné a nepřátelské území. Nahánělo strach – obzvláště děsivé se mu zdálo toho letního dne, kdy s kamarádem honili zatoulaného berana a paní Gordimerová na ně zavolala policii kvůli tomu, že jí pošlapali růžový záhon, což skutečně udělali. Na jejich obranu nutno podotknout, že zcela neúmyslně.

Teď Chaseovi připadala policejní stanice jako docela obyčejný, poněkud zatuchlý kumbál, který nemůže vyděsit vůbec nikoho, dokonce ani malého kluka. Dýchala unaveným a zastaralým dojmem a potřebovala vymalovat nebo přinejmenším vyvětrat.

„Vydržte, prosím,“ sdělila jim na recepci žena v uniformě, kde se Chase s Evelyn ohlásili, a vzala do ruky sluchátko telefonu. Za několik vteřin dodala: „Pan Tibbetts tu bude za chvíli.“

Lorne Tibbetts na recepci dorazil o několik minut později. Byl to malý muž středního věku. Tak malý, že pokud by existovala minimální výška pro práci policisty, splnil by limit jen tak tak, což byla první věc, která při pohledu na něj bleskla Chaseovi hlavou. Na sobě měl letní košili s krátkými rukávy v barvě khaki a na hlavě klobouk, který měl patrně zvětšit jeho výšku a zakrýt počínající pleš. Když se propletl všemi těmi uličkami mezi kanceláři a zdolal poslední překážku v podobě vozíku se spisy, jenž překážel před recepčním pultem, narovnal se v ramenou a napřáhl před sebe pravici.

„Evelyn,“ pronesl se starostlivou úctou, jakou si podle něj zasloužila žena jejího společenského postavení, již v noci zavraždili manžela. „Přijměte, prosím, moji upřímnou soustrast. Omlouvám se, že vás musím takhle obtěžovat, ale bohužel to nejde jinak.“

Evelyn krátce stiskla jeho ruku, ale pak se stáhla a jako kdyby se schoulila do sebe.

Lorne Tibbetts chápavě pokýval hlavou. „Muselo to pro vás být hrozné, opravdu hrozné. Kdo by si pomyslel, že se tady u nás něco takového vůbec může stát? A ještě Richardovi, kterého tu měli všichni tak rádi?“

Evelyn stiskla rty. Stažené hrdlo jí nedovolovalo pronést žádnou poznámku a vlastně ani nevěděla, co by měla říct.

Policejní náčelník pokračoval: „Umím si představit, jak těžké to pro vás teď musí být, Evelyn.“

Umíte? Opravdu? pomyslela si, ale dál mlčela.

„Bude to chtít spoustu času, než se s tím vyrovnáte,“ mluvil Lorne Tibbetts dál. „Jak už jsem řekl, pro

celé město je to šok a obrovská ztráta. Věřte mi, Evelyn, že kdyby to nebylo nutné, neobtěžoval bych vás. Počkal bych, až se vzpamatujete, a netahal bych vás na stanici takhle brzy po...“ Malý mužík v klobouku si odkašlal. „Ale víte, jak to chodí. Předpisy mi nedovolí čekat. S výsledky je třeba začít okamžitě.“

„S výsledky?“ opáčila Evelyn udiveně.

„To je jen policejní termín,“ ujistil ji Lorne Tibbetts a znovu se na čerstvou vdovu chápavě usmál. „Nedělejte si starosti.“

„Ovšemže ne,“ zamumlala Evelyn. „Proč bych měla?“

Chase se ale dobráckým tónem policejního náčelníka nenechal oklamat. Ani jeho chápavým úsměvem. Dobře si všiml pozorného pohledu v jeho očích a slyšel ostražitost – možná dokonce stopy nedůvěry – v jeho hlase. Lorne Tibbetts klamal tělem. Chaseovi připomínal Napoleona. Byl mnohem mazanější a nebezpečnější, než na první pohled kvůli své malé postavě vypadal.

Samozřejmě že nešlo o pouhou formalitu, ale o skutečný výsledek. A bylo to tak v pořádku, Chase by proti tomu nemohl nic namítnout, ani kdyby chtěl. Evelyn možná nebyla podezřelá číslo jedna – ne, pokud už policie dopadla skutečného vraha, což se podle všeho stalo –, ale formálně pořád patřila mezi hlavní podezřelé. Byla manželkou muže, kterého včera v noci někdo probodl. *Podváděnou* manželkou, a to zdaleka ne poprvé, jak Chase dobře věděl, protože znal svého bratra. To znamenalo, že měla více než dobrý motiv.

Policie ji zkrátka a dobře musela vyslechnout. Čím dříve, tím lépe.

Lorne Tibbetts přešel očima k Chaseovi. „Předpokládám, že vy budete právník paní Tremainové, nebo se pletu?“ opáčil o poznání studenějším hlasem.

„To je Chase Tremain,“ představila Evelyn švagra dřív, než to stačil Chase udělat sám. „Richardův mladší bratr. Přijel dnes dopoledne z Greenwich v Connecticutu.“

„Ach ano, jistě,“ pronesl Lorne Tibbetts tónem člověka, který si právě dal dohromady souvislosti. Chlad z jeho hlasu rázem zmizel. „Vždyť já vás znám.“

„Znáte?“ podivil se Chase, který si nevzpomínal, že by se někdy s náčelníkem policie setkal. Když byl naposledy na ostrově, šéfem policie byl někdo jiný, ale Chase si teď nedokázal vzpomenout na jméno. Už to bylo dávno. Velmi dávno.

„Viděl jsem vaši fotografii ve středoškolské tělocvičně,“ vysvětloval ochotně maličký chlapík. „Jste na ni se spoluhráči z basketbalového týmu.“ Při těch slovech nabídl Chaseovi ruku.

Chase ji bez váhání přijal. Stisk místního Napoleona byl drtivý, jako kdyby si jím chtěl vykompenzovat svoji nevysokou postavu.

„Páni,“ překvapeně zamrkal. „Fotka našeho týmu ještě pořád v tělocvičně visí?“

„Aby ne. Byl jste členem jednoho z nejúspěšnějších basketbalových mužstev v historii školy, pokud vím,“ krátce se usmál Lorne Tibbetts. „Nástěnka v tělocvičně je něco jako místní síň slávy. Hádám, že tam ta fotka bude viset, dokud bude škola stát. Chase Tremain,

hvězdný centr, který měl našlápnuto ke skvělé kariéře,“ deklamoval. „Pokračoval jste v basketbalu i na univerzitě, pokud je mi známo.“

„Jak tohle všechno víte?“

„Mám dobrou paměť,“ poklepal si Lorne prstem na čelo. „A kromě toho jsem na střední hrál také basketbal. Na madisonské střední ve Wisconsinu,“ dodal a hrdě se povytáhl v ramenou. „Stojí před vámi rekordman v trestných bodech, pane Tremaine.“

Ano, tomu Chase docela dobře věřil. Uměl si to jasně představit. Lorne Tibbetts, trpaslík mezi ostatními basketbalisty, který by neměl šanci se prosadit při hře poli, ovšem trestné body sázel s neomylnou jistotou. Chase by se vsadil, že zůstával po trénincích hodiny a hodiny v tělocvičně, aby své umění vypiloval k dokonalosti a aby ho žádný ze spoluhráčů nemohl u střelení trestných bodů nahradit. Skvěle to korespondovalo s jeho drtivým stiskem ruky a s jeho cílevědomostí.

Náhle se za zády Chase a Evelyn otevřely dveře a do malé haly policejní stanice vpadla jako velká voda žena v plandavé mikině a džínách. Mohlo jí být mezi pětáctýřiceti a padesáti a vypadala trochu uříceně, jako kdyby na policejní stanici běžela.

„Ahoj, Lorne,“ pozdravila rekordmana v trestných bodech. „Měl bys na mě chvílku?“

Tibbetts si povzdychl. „Už jsi tady zase, Annie?“ zeptal se unaveně.

„Vyhod' mě dveřmi, vrátím se oknem,“ odpověděla žena s nedbale učesanými kudrnatými vlasy a přehodila si otlučenou brašnu na druhé rameno.

„Jo, to vidím. Ale nemůžu říct, že bych z toho měl velkou radost.“

„Čekám na vyjádření, Lorne. Je to moje práce.“

„Až nějaké vyjádření budu mít, tak ti ho dám,“ zabručel policejní náčelník. „A teď laskavě zařaď zpátečku a dej si odchod. Tohle je zase moje práce.“

Annie ho ignorovala. Místo zařazení zpátečky se podívala na Evelyn.

Chase si nemohl nevšimnout, jak rozdílně obě ženy působí. Evelyn vypadala, jako kdyby vystoupila z nějakého luxusního časopisu nebo jako kdyby právě slezla z pódia na módní přehlídce. I s usazenými očima a obličejem napuštěným pláčem byla elegantní a půvabná. Mikina i džíny Annie nejenže měly nejlepší časy dávno za sebou, ale ještě k tomu se zdálo, že je spolkl a vyplivl nějaký přežvýkavec. Nebo že jejich majitelka ráno chvátala a nestihla je vyžehlit, stejně jako si nestihla učesat rudé vlasy, tu a tam protkané šedými prameny.

„Dobrý den, paní Tremainová,“ pozdravila Annie Evelyn zdvořilým, ale odhodlaným tónem. „Chápu, že není zrovna nejvhodnější doba, ale kdybyste mi mohla poskytnout alespoň krátké –“

„Proboha, Annie!“ vyštěkl na ni Lorne Tibbetts. „Tys mi nerozuměla, když jsem říkal, aby odtud vypadla? Ellisi!“ zakřičel pak hlasitě na mladého policejního důstojníka, který si přišel na recepci pro vozík se spisy. „Vypakuj ji ven.“

Ellis běžel poslušně k Annie. „Je mi líto, Annie,“ zamumlal, když ji chytil za loket. „Ale měla bys jít. Teď se to vážně nehodí.“

Annie se mu vytrhla. „Chtěla jsem jen vyjádření do svýho článku, sakra. Je to moje práce. Celý město na to čeká. Všechny zajímá, co se stalo.“

„Přijď později. Zítra.“ Ellis otevřel vchodové dveře a ukázal bradou ven.

„To si piš, že přijdu,“ zavrčela Annie otráveně a vyšla na ulici.

Evelyn se podívala na Chase. „To byla Annie Berengerová z *Island Herald*,“ vysvětlila. „Patří... patřila mezi Richardovy vůbec nejlepší investigativní reportéry. A nejzarputilejší.“

„To jí ovšem těžko můžeme vyčítat,“ poznamenal Lorne Tibbetts. „Přesně kvůli tomu si Richard její práce tolik cenil. Jestli má někdo z jeho lidí tah na bran-ku, je to právě Annie.“

„Za těchto okolností bych ocenila trochu taktu,“ zamračila se Evelyn. „A soukromí.“

„Rozumím vám, Evelyn. Pokusím se Annie držet co nejdále od vás. Pojdte se mnou teď do mojí kanceláře. To je jediné místo v tomhle mraveništi, kde budeme mít klid.“

Lorneho kancelář se nacházela až na samém konci tohoto klaustrofobického bludiště. Zatímco Chase a Evelyn kráčeli křivolakou chodbou, z kanceláří k nim doléhalo zvonění telefonů a šum hlasů. Chase předpokládal, že většina příchozích hovorů se týká vraždy jeho staršího bratra. Smrt patrně nejbohatšího a nejvlivnějšího muže na ostrově přitahovala pochopitelnou pozornost. Pro novináře to byl sólokapr.